

**Sygn. akt: I C 1555/17**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2019 r.

**Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny**

w składzie następującym:

<b>Przewodniczący:</b>	SSR Marek Makowczenko
<b>Protokolant:</b>	sekretarka Joanna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2019 r. w Giżycku na rozprawie

**sprawy z powództwa B. S. (1)**

**przeciwko** (...) S.A w W.

**o zapłatę**

1. Zasądza od pozwanego (...) S.A w W. na rzecz powódki B. S. (2) kwotę 10.000,00 zł ( dziesięć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20.06.2017r. do dnia zapłaty.
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.317 zł (dwa tysiące trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.
4. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarb Państwa ( kasa Sądu Rejonowego w Giżycku) kwotę 1.064,61 zł (jeden tysiąc sześćdziesiąt cztery złotych 61/100) tytułem zwrotu kosztów procesu poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Marek Makowczenko

**Sygn. akt I C 1555/17**

## UZASADNIENIE

**Powódka B. S. (1)** wniosła przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. pozew o zapłatę kwoty 11.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia. Nadto domagała się zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu podała, iż w dniu 6 grudnia 2016 r. poślizgnęła się na oblodzonej i nieodśnieżonej nawierzchni, wskutek czego upadła i doznała obrażeń ciała. Bezpośrednio po zdarzeniu przez okres trzech miesięcy powódka wymagała pomocy osób trzecich. Do chwili obecnej kontynuuje wizyty u specjalisty. Ponadto nie uzyskała pełnej sprawności ruchowej. Podała, iż ubezpieczyciel pozwanego odmówił wypłaty zadośćuczynienia.

**Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W.** wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Pełnomocnik pozwanego podniósł, iż warunki w dniu upadku powódki nie wymagały odśnieżania, ani zwalczania bliskości. Twierdził, iż gwałtowne załamanie pogody w postaci marznącego deszczu, nastąpiło tuż przed chwilą zaistnienia wypadku, tak, że służby odpowiedzialne za utrzymanie

terenu nie zdążyły podjąć odpowiednich czynności celem zaradzenia powstaniu śliskości. Nadto podniósł, iż wypadek, któremu uległa powódka należy traktować w kategorii nieszczęśliwego zdarzenia, a nie jako skutku czyjegokolwiek zawinionego działania lub zaniechania.

### **Sąd ustalił, co następuje:**

W dniu 6 grudnia 2016 r. ok. godz. 18:00 powódka B. S. (1), na terenie Ośrodka Sportowego (...) w W., idąc parkingiem poślizgnęła się, wskutek czego upadła na prawą rękę.

Bezpośrednio przed wypadkiem powódki padał śnieg, na parkingu było ślisko. Pracownicy Ośrodka Sportowego nie zdążyli posypać tego terenu piaskiem.

( **dowód** : oświadczenie z 06.12.2016 r. – k. 52, protokół powypadkowy – k. 52-53, zeznania świadków J. D. – k. 65, W. S. – k. 65v-66, przesłuchanie powódki – k. 72)

Syn powódki – W. S. – przewiózł ją do szpitala w G., gdzie stwierdzono złamanie nasady bliższej kości łokciowej lewej z przemieszczeniem i w dniu następnym zastosowano leczenie operacyjne. Powódka przebywała w szpitalu do dnia 10 grudnia 2016 r. Kończynę unieruchomiono w szynie gipsowej na okres 4 tygodni. Po zabiegu operacyjnym uczęszczała na zabiegi fizjoterapeutyczne. Kolejny zabieg przeszła w dniach 08-10 lutego 2018 r., podczas którego dokonano usunięcia zespolenia z kości łokciowej.

( **dowód** : W. S. – k. 65, dokumentacja medyczna – k. 15-34)

Powódka w chwili wypadku miała 68 lat. Była osobą aktywną. Pracowała jako akwizytor oraz prowadziła sklepy papiernicze.

Bezpośrednio po wypadku korzystała z pomocy osób trzecich – musiała wynająć osoby do sprzątnięcia, robienia zakupów, mycia okien, przygotowywania świąt. Pomagali jej mąż oraz syn. Straciła także pracę z uwagi na brak wyników sprzedaży. Do chwili obecnej skarży się na ból łokcia oraz przyjmuje leki przeciwbólowe.

( **dowód** : przesłuchanie powódki – k.72)

Wskutek wypadku powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5%. W chwili obecnej występuje niewielki deficyt wyprostu stawu łokciowego lewego.

( **dowód** : opinia biegłego z zakresu chirurgii ogólnej, (...) – k. 98-101)

Powódka zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi Ośrodka Sportowego (...) – pozwanemu (...) S.A. w W., który odmówił wypłaty świadczenia.

(okoliczność bezsporna)

### **Sąd zważył, co następuje:**

Roszczenie powódki zasługuje na uwzględnienie w decydującej części.

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostawał fakt zaistnienia zdarzenia, w wyniku którego powódka B. S. (1) doznała uszczerbku na zdrowiu, a którego zakres również nie był przez strony kwestionowany.

Sporna natomiast była podstawa odpowiedzialności (...) w W. oraz fakt naruszenia przez niego obowiązku wykonywania prac porządkowych na nieruchomości.

W tym kontekście wskazać należy, iż obowiązek właściciela nieruchomości, użytkownika wieczystego, jednostki organizacyjnej i osoby posiadającej nieruchomości w zarządzie lub użytkowaniu, a także innych podmiotów władających nieruchomością w przedmiocie uprzątnięcia śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z terenu bezpośrednio

przylegającego do nieruchomości wynika z art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2016 r., poz. 250). Na podmiocie władającym nieruchomością ciąży szeroko rozumiany obowiązek wykonywania ogółu prac porządkowych mających na celu utrzymanie terenów przylegających do nieruchomości w stanie wykluczającym narażenie użytkowników na wypadek, pozostający w adekwatnym związku przyczynowym z ich wykorzystaniem. Zimą teren winien być zatem odśnieżony, a w razie oblodzenia – posypany środkiem pozwalającym na bezpieczne poruszanie się. Sankcją zaś za niewykonanie tego obowiązku jest odpowiedzialność odszkodowawcza na zasadzie art. 415 k.c.

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego ustalono, iż do zdarzenia z dnia 6 grudnia 2016 r. doszło na terenie, na którym obowiązek utrzymania porządku i czystości ciążył na (...) w W., który posiadał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z pozwanym ubezpieczycielem. Z przedłożonego w sprawie oświadczenia z dnia 6 grudnia 2016 r. oraz zeznań świadków J. D. (k. 65) i A. W. (k. 68) wynika, iż w chwili zdarzenia było bardzo ślisko, a nawierzchnia nie była niczym posypana. W okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw do zakwestionowania zeznań słuchanych świadków – wzajemnie się bowiem uzupełniają oraz korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Jednocześnie pełnomocnik powoda nie przedłożył jakichkolwiek dowodów uzasadniających twierdzenie, iż w dniu wypadku panowały dobre warunki atmosferyczne nie wymagające żadnych działań przeciwdziałających powstaniu lub usunięciu śliskości. W tych okolicznościach należało zatem uznać, iż władający nieruchomością zaniechał utrzymania jej we właściwym stanie umożliwiającym jej użytkownikom właściwe korzystanie.

W sprawie nie budziło wątpliwości, iż na skutek upadku w dniu 06.12.2016 r. powódka doznała uszkodzenia ciała, co jednoznacznie potwierdza sporządzona w sprawie opinia biegłego z zakresu traumatologii i narządu ruchu zasługująca w pełni na uwzględnienie. Opinia ta jest jasna i spójna, a wnioski z niej płynące logiczne i umotywowane. Trzeba przy tym zwrócić uwagę na to, że nie były one przez strony kwestionowane.

Na mocy art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia poszkodowanemu przysługuje odpowiednia suma tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Uznając roszczenie powódki o zadośćuczynienie za uzasadnione co do zasady, Sąd ustalił jego wysokość na poziomie 10.000 zł. Analizując stan faktyczny pod kątem wysokości należnego powódce zadośćuczynienia, Sąd miał na względzie pogląd Sądu Najwyższego wyrażony na gruncie art. 445 k.c. w wyroku z dnia 9 listopada 2007 r. (sygn. akt V CSK 245/07, publ. Biul. SN 2008/4/11, OSNC-ZD 2008/4/95), zgodnie z którym o rozmiarze należnego zadośćuczynienia decyduje rozmiar doznanej krzywdy, bowiem świadczenie to ma na celu naprawienie szkody niemajątkowej, wyrażającej się doznaną krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych. W sprawie niniejszej nie może budzić wątpliwości okoliczność, że uszkodzenia ciała jakich doznała powódka miały negatywny wpływ na jej życie. Cierpienia fizyczne powódki wiązały się początkowo z odczuwanym przez nią bólem spowodowanym doznaniem złamaniem oraz ograniczeniem ruchomości ręki. Przebyty uraz uniemożliwiał jej wykonywanie określonych czynności. Dolegliwości bólowe u powódki trwają z różnym nasileniem do chwili obecnej. Nadto jak wskazał biegły występuje niewielki deficyt wyprostu stawu łokciowego. Rozmiar trwałego uszczerbku na zdrowiu doznanego przez powódkę w wyniku przedmiotowego zdarzenia wynosi 5 %. Nadto należy wskazać, iż z uwagi na charakter odniesionych w trakcie upadku obrażeń, procesu ich leczenia i związanym z nim ograniczeniem ruchomości ręki, powódka wymagała pomocy osób trzecich. Pomoc taką świadczył powódce mąż oraz syn.

Jednocześnie Sąd uznał, iż dalsza kwota 1.000 zł byłaby wygórowana w stosunku do doznanej przez powódkę krzywdy rozumianej jako cierpienia psychiczne i fizyczne związane ze zdarzeniem i jego skutkami. Sąd miał na uwadze wnioski płynące z opinii biegłego z zakresu traumatologii, który stwierdził, iż rokowania są pomyślne, a proces leczenia został zakończony. Strona powodowa nie uprawdopodobniła także, by powódka wymagała pomocy psychologicznej w związku ze zdarzeniem.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20.06.2017 r. na podstawie art. 481 § 1, 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z

dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Powód zgłosić pozwanej szkodę w dniu 30 października 2015 r. (k. 16)

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwaną.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.064,61 zł tytułem nieuiszczonych kosztów wynagrodzenia biegłych.